

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2007 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Aldona Wapińska
Sędzia SA – Wanda Lasocka
Sędzia SO del. – Marzena Miąskiewicz (spr.)
Protokolant st. sekr. sąd.: – Agnieszka Prokopiuk

po rozpoznaniu w dniu 06 czerwca 2007r. w Warszawie
na rozprawie sprawy z odwołania Wojciecha M
od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 listopada
2005r. nr. DPE/209/2005
o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi
na skutek apelacji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów
z dnia 19 grudnia 2006r., sygn. akt XVII AmE 11/06
uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w
Warszawie Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów do ponownego
rozpoznania, pozostawiając jemu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
za instancję odwoławczą.

Uzasadnienie

Wojciech M. wystąpił do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. z 2003 roku Nr 153 poz.1504 z późniejszymi zmianami) polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił udzielenia koncesji, uzasadniając iż Wojciech M. nie daje rękojmi prawidłowego prowadzenia działalności, gdyż przeprowadzona w dniu 14 czerwca 2005 roku kontrola stwierdziła wprowadzenie przez niego do sprzedaży oleju napędowego niespełniającego wymogów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 16 sierpnia 2004 roku, co w ocenie Prezesa URE świadczy o niedochowaniu przez przedsiębiorcę należytej staranności przy zawieraniu umów z kontrahentami.

Od tej decyzji odwołanie złożył Wojciech M. wnosząc o jej zmianę i przyznanie koncesji, lub o jej uchylenie. Decyzji zarzucił naruszenie art. 7 kpa przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych, art.77 § 1 kpa przez niezebraenie całego materiału dowodowego oraz art. 80 kpa przez nieuwzględnienie całego materiału dowodowego.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o jego oddalenie podzielając argumenty przedstawione w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2006 roku Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zmienił zaskarżoną decyzję i udzielił Wojciechowi M. koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w przepisie art. 32 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku- Prawo energetyczne w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Koncesji udzielono na okres 10 lat. W wyroku ustalono, że Wojciech M. w okresie ważności decyzji musi posiadać zdolność do dostarczania przez prowadzoną przez siebie Stację paliw płynnych w sposób ciągły i niezawodny przy zachowaniu wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 16 sierpnia 2004 roku w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych i biopaliw ciekłych i ma obowiązek powiadamiania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o niepodjęciu, zaprzestaniu lub ograniczeniu prowadzenia działalności objętej koncesją.

Sąd Okręgowy powyższy wyrok wydał w oparciu o następujące ustalenia i rozważania.

Okolicznością niesporną w sprawie jest, iż Wojciech M. swoją działalność prowadzi od około 10 lat. W tym czasie tylko jedna kontrola- ta przeprowadzona w dniu 14 czerwca 2005 roku wykazała, że olej napędowy odbiega jakością od obowiązujących norm. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest więc podstaw do przyjęcia, iż powód nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją. Powód nie dopuszcza się tych nieprawidłowości periodicznie i nie zachodzą przesłanki do skutecznego przypisania mu świadomego działania nakierowanego na pokrzywdzenie potencjalnych klientów. Nie wykazano również, aby świadomie oferował on do sprzedaży olej napędowy złej jakości. Z całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że Wojciech M. w dobrej wierze dokonał zakupu zakwestionowanej partii paliwa, przy dochowaniu zasad

należytej staranności. Zakupów dokonywał od dłuższego czasu z tego samego źródła, które uważał za sprawdzone. Sąd Okręgowy podniósł też, że w piśmie z dnia 26 lipca 2005 roku dostawca bierze na siebie odpowiedzialność za dostarczenie oleju złej jakości, co również świadczy o niewiedzy powoda, iż paliwo nie spełniało wymaganych norm.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powyższe przesłanki przesądzają o tym, iż zaskarżona decyzja jest zbyt pochopna. Jednorazowa sprzedaż paliwa złej jakości oraz brak winy powoda w oferowaniu do sprzedaży tego paliwa nie przesądzają o istnieniu przesłanek uzasadniających brak jego rękojmi w należyтым wykonywaniu działalności objętej koncesją. A zatem Sąd I instancji orzekł na podstawie art.479 z indeksem 53 § 2 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżył Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zarzucając mu naruszenie art. 35 ust.3 ustawy – Prawo energetyczne i art. 50 ust.20 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie art.37 ustawy- Prawo energetyczne- przez jego błędne zastosowanie. W apelacji wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji podano, że w postępowaniu o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi rękojmię prawidłowego prowadzenia działalności gospodarczej daje przedsiębiorca, który m.in. oferuje do sprzedaży paliwa o parametrach jakościowych zgodnych z obowiązującymi przepisami. W przedmiotowej sprawie powodowi ubiegającemu się o udzielenie koncesji udowodniono wprowadzenie do obrotu oleju napędowego o zawartości siarki czterdziestopięciokrotnie przewyższającej ilośći dopuszczalnej, a dodatkowo jeszcze nie posiadał on świadectwa jakości tej wadliwej partii paliwa, a jedynie telefoniczne zapewnienie dostawcy o jego właściwej jakości. Wszystko to rodzi uzasadnione wątpliwości co do rzetelności powoda jako przedsiębiorcy.

W uzasadnieniu apelacji powołano się na dotychczasowe orzecznictwo Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawach odwołań przedsiębiorców posiadających koncesję, którzy dopuścili się wprowadzenia do obrotu paliw nieodpowiadających normom z którego wynika, że są oni obowiązani do działania z najwyższą starannością przy nabywaniu paliw, a przy braku dbałości o należyłą ich jakość zasadne jest nakładanie na nich kar pieniężnych. Podniesiono również, że powód wprowadził do obrotu paliwo złej jakości ubiegając się o udzielenie koncesji, gdy powinien dołożyć dodatkowych starań, aby nie uchybić żadnemu wymogowi jej uzyskania.

Skarżący powołał się na art. 355 § 2 kc i wyrok SN z dnia 17 sierpnia 1993 roku (sygn. akt III CRN 77/93) i podniósł, że wszyscy przedsiębiorcy obowiązani są do zachowania ponadprzeciętnej staranności w prowadzeniu działalności gospodarczej, czym powód się nie wykazał. A powoływanie się przez Sąd Okręgowy na brak winy powoda jest niezasadne, gdyż stopień zawinienia jest brany pod uwagę jedynie przy miarkowaniu wysokości kary pieniężnej wymierzonej na podstawie art.56 ust.1 pkt 2 ustawy-Prawo energetyczne przedsiębiorcom posiadającym koncesję. Zarzucono również w apelacji, że Sąd niewłaściwie zinterpretował pismo dostawcy powoda z dnia 26 lipca 2005 roku uznając, że to dostawca wziął na siebie odpowiedzialność za dostarczenie oleju napędowego złej jakości.

W apelacji podniesiono, że zaskarżony wyrok rażąco narusza art.37 ustawy – Prawo energetyczne, stanowiący zamknięty katalog postanowień, które powinny zostać określone w koncesji. Udzielona zaskarżonym wyrokiem koncesja nie wyczerpuje dyspozycji tego przepisu, bowiem nie zawiera postanowień, o których mowa w art. 37 ust. 1 pkt 5,6 i ust. 2, a także powołuje się na nieobowiązujące już rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 16 sierpnia 2004 roku w sprawie wymagań jakościowych określonych dla paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2004 roku Nr. 192 poz. 1969).

Posiadanie przez powoda koncesji określonej zaskarżonym wyrokiem prowadzi w ocenie apelującego, do niczym nieuzasadnionego, nierównego traktowania go w stosunku do

innych przedsiębiorców posiadających koncesje, które szczegółowo precyzują obowiązki związane z wykonywaniem działalności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, aczkolwiek nie wszystkie podniesione w niej zarzuty są trafne. Zarzut naruszenia art.50 ust.2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest chybiony, bowiem Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że Wojciech M. daje rękojmię prawidłowego prowadzenia działalności gospodarczej i Sąd Apelacyjny podziela to ustalenie oraz związane z nim rozważania prawne Sądu Okręgowego.

Stwierdzenie istnienia rękojmi lub jej braku ma w pewnym zakresie charakter uznaniowy. Jest kwestią oceny dokonywanej w oparciu o informacje na temat predyspozycji, cech i dotychczasowego zachowania się zainteresowanego, przy uwzględnieniu koncesjonowanej działalności gospodarczej. Odwołujący się prowadzi działalność gospodarczą od 10 lat. Nie budzi wątpliwości, że prowadząc ją dotychczas, dopuścił się naruszenia prawa wprowadzając do obrotu paliwo nieodpowiadające normom, co stwierdziła przeprowadzona w dniu 14 czerwca 2005 roku kontrola, ale uchybienie to miało charakter jednorazowy jak słusznie ustalił Sąd Okręgowy. Całokształt okoliczności sprawy nie pozwala na przypisanie winy Wojciechowi M. zważywszy że zakupu partii wadliwego paliwa dokonał u dostawcy, z którym łączyła go od wielu lat umowa i którego darzył zaufaniem, a dotychczas w dostarczonym od tego dostawcy paliwie nie stwierdzono żadnych nieprawidłowości. Dostawca przedstawił powodowi do wglądu atest, którego drugi egzemplarz zgodnie z zapewnieniem miał być dostarczony później, co jednak pomimo ponagień nie nastąpiło. Okoliczności te nie budzą wątpliwości i wynikają tak z wyjaśnień Wojciecha M., jak i z przedstawionej korespondencji pomiędzy nim, a dostawcą. W tym miejscu należy zgodzić się z apelującym, że z pisma dostawcy z dnia 26 lipca 2005 roku nie wynika wprost, że przyjął on na siebie odpowiedzialność za dostarczenie paliwa złej jakości, ale pismo to potwierdza wersję wydarzeń przedstawioną przez ubiegającego się o koncesję.

Jeśli chodzi o odwołanie się przez apelującego do kwestii właściwego na gruncie art. 355 k.c. miernika staranności to należy w tym miejscu powołać się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 25 września 2002r. wydanym w sprawie I CKN 971/00 zgodnie z którym należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, którą określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności, nie oznacza staranności wyjątkowej, lecz dostosowanej do działającej osoby, przedmiotu, jakiego działanie dotyczy oraz okoliczności w jakich działanie to następuje. Ustalony w sprawie stan faktyczny daje podstawy do przyjęcia, że powód w działalności koncesjonowanej, spełni wymóg starannego działania według przyjętej tak miary, na co wskazuje dotychczas prowadzona przez niego działalność gospodarcza i jego postawa po zapoznaniu się z wynikami kontroli. Pozytywnie należy ocenić okoliczność, że wówczas niezwłocznie zerwał on współpracę z dotychczasowym dostawcą i obecnie nabywając paliwo żąda równoczesnego z nim dostarczenia atestu.

Sąd Apelacyjny uznał również, że odmowa wydania koncesji z powodu jednorazowego wprowadzenia do obrotu paliwa niespełniającego norm w sytuacji, gdy inni przedsiębiorcy posiadający koncesję, karani są za to samo karą grzywny, a nie cofnięciem koncesji jest oczywistym naruszeniem zasady równego traktowania podmiotów. Z tego również powodu decyzja wydana przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nie może się ostać.

Natomiast zaakceptować należy jako prawidłowe stanowisko skarżącego, że udzielona wyrokiem Sądu Okręgowego koncesja nie spełnia wszystkich wymogów określonych w art.37 ustawy Prawo energetyczne, ponieważ nie zawiera postanowień, które zostały wymienione w ust. 1 pkt 5,6 i ust. 2 tego przepisu, zaś w zakresie szczegółowych

postanowień dotyczących prowadzenia działalności koncesjonowanej powołano się na nieobowiązujące już przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 16 sierpnia 2004r. w sprawie wymagań jakościowych określonych dla paliw ciekłych i biopaliw ciekłych (Dz. U. z 2004r. Nr 192, poz. 1969). Należy zgodzić się tym samym z apelującym, że koncesja tej treści uniemożliwiłaby organowi regulacyjnemu ocenę wykonywania działalności koncesjonowanej, posługiwanie się nią w obrocie gospodarczym byłoby utrudnione oraz prowadziłoby do nierównego traktowania powoda wobec innych podmiotów prowadzących taką działalność.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy przeprowadzi postępowanie dowodowe w całości w zakresie ustalenia warunków koncesjonowania, tak aby wydana przez niego koncesja określała wszystkie postanowienia wymienione w art. 37 ustawy – Prawo energetyczne z powołaniem się w zakresie szczegółowych postanowień na obecnie obowiązujące przepisy.

Biorąc pod uwagę powyższe na podstawie art. 386 § 4 kpc orzeczono jak w wyroku, o kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 2 kpc

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy